

неможеше човекъ да се размине Скоро слѣдъ това, пристигна духовенството съ хоругви и знамена.

Трѣбва ли да описвамъ трогателнитѣ сцени на срѣщитѣ между опълченцитѣ и тѣхнитѣ роднини и приятели? Безъ да се разпространявамъ, ще кажа, че тукъ се повториха, само въ по-голѣмъ размѣръ и по-трогателно, сценитѣ въ Зимничъ. Тукъ царуваха щастие, радостъ и веселие. Даже старцитѣ, забравили числото на годинитѣ си, като млади, съ блестящи отъ радостъ очи сновяха по бивуака, поздравляваха и благославяха опълченцитѣ.

Очаквахме стрѣлковата бригада, която казваха, че прѣзъ нощта била сбъркала пѣтя. Между това, отъ горѣщина, задухъ и прахъ не се стоеше. Съ разрѣшението на ротния си командиръ азъ отидохъ въ града.

Но желанието ми да влѣза въ старата славна Българска столица заедно съ Българското опълчение бѣше толкова силно, щото азъ побързахъ да се върна на бивуака.

Най послѣ, въ 3½ часа, слѣдъ пладнѣ, пристигна Генералъ Гурко на чело на единъ баталионъ отъ стрѣлковата бригада. Слѣдъ една почивка отъ 15 минути, баталиона продължи пѣтя си за Търново, прѣдшествованъ отъ духовенството. Подиръ баталиона слѣдваше 3-тя дружина, а слѣдъ нея другитѣ дружини.

Отъ салханата до града, пѣтя, положително, бѣше затрудненъ отъ народъ, който, щомъ тръгна опълчението на чело съ баталиона, за да открие пѣтъ на войскитѣ, се спуствна частъ къмъ града, а частъ се покатери по скалистия склонъ. Пристигнахме на една малка площадъ при самия входъ въ града отъ сѣверо-истокъ. Отъ тукъ града не правеше особено добро впечатление, тъй като, освѣнъ нѣколко вежди искъртени и полу-сѣборени кѣщя, града се не видеше. На тая площадъ бѣха нарѣдени ученицитѣ и ученичкитѣ, които испѣха съчинената за случая пѣсень, съ която благодаряха, благославяха и възхваляваха Великия и могъщественъ Императоръ Александръ II — Освободителя.